Uskoro organiziram znanstveni skup pod naslovom: „Inozenmni dug Hrvatske....“ potaknut činjenicom da je kretanje inozemnog duga neodrživo. Na kraju prošle godine guverner HNB jasno daje na znanje svekolikoj hrvatskoj javnosti da će se inflacija udvostručiti a realni rast bruto domaćeg proizvoda svesti na zabrinjavajuću trećinu od ostvarenog rasta u 2007. godini.

Kada guverner bilo koje centralne banke da takvu izjavu jasno je da se ekonomska struka „uzbudi“ i pokušava naći odgovor.

Neki ekonomisti su ostali zatečeni guvernerovom izjavom jer naprosto nisu mogli vjerovati da 14 godina nakon stabilizacije hrvatsko gospodarstvo nije stabilizirano. O problemima inflacije pisao sam od 1992. godine da bi u prošloj godini u svome radu „Iluzija i stvarnost hrvatskog gospodarstva“ pokazao zašo su cijene u Hrvatskoj stabilne.

Cijela priča će vjerojatno rezultirati raspravom o inflaciji. Moj će doprinos biti monografija na temu inflacije u Hrvata.

Vratimo se temi.

Kratko rečeno u Hrvatskoj inflacija nije bila visoka iz jednostavnog računa jer je deficit platne bilance omogućavao da se svaka potražnja podmiri adekvatnom ponudom. I što je potražnja bivala većom, generirana kreditnom aktivnošću i deficitom proračuna, to je bio veći uvoz i manja pokrivenost uvoza izvozom. Tome se je pridružila i tečajna politika koja je aprecijacijom kune dodatno usporavala inflaciju.

Sasvim je jasno da usporavanje inozemnog duga znači povećanje inflacije. I nema nikakve dileme da će Vlada u borbu protiv inflacije krenuti dodatnim zaduživanjem u inozemstvu odnosno prodajom obiteljskog srebra.

Odgovor na postavljeno pitanje je jasan: gori je inozemni dug od inflacije. Međutim, isto tako je jasno da će Vlada radje posegnuti za smirivanjem inflacije dodatnim zaduživanjima u inozemstvu i raspordajom obiteljskog srebra.

Politika iz listopada 1993. godine se nastavlja.